

Sandkorn och sandstormar

*– ett starkare Europa
i en hotfull värld*

GUNNAR
HÖKMARK

Innehållsförteckning

Förord	4
Sandkorn och sandstormar	6
Ryssland i Europa	8
Extremism, terror och totalitära idéer sliter sönder samhällen och människor	10
Inte förpliktigade att ta emot alla men att visa det civiliserade samhällets kraft	11
Släcka lampor eller ny teknologi	13
Politiskt ledarskap i en värld av förändring	14
Storbritannien behöver Europa och EU behöver varje land	16
Öppenhet, marknadsekonomiska reformer, fortsatt utvidgning	19
Byråkrati liksom gränser hindrar tillväxt och jobb	21
Inre marknad för välstånd och politisk kraft	26
Frihandel mellan världens största ekonomier och demokratier	30
Dynamiska finansmarknader bygger på stabilitet	31
En politik för jobb i hela Europa	33
En friare och starkare europeisk union	35

Förord

Politik handlar både om att se konflikter och våga ta dem. Det handlar om att göra vägval därför att det är nödvändigt och därför att vi förändrar samhället till det bättre.

Vi lever nu i en tid då allt fler kräver att EU ska göra mer, även de som tidigare inte velat se ett europeiskt samarbete. Framförallt ser vi hur uppfattningarna om politiken inom EU om den politik som ska föras skiljer sig åt på ett tydligt sätt. Det beror på att utmaningarna och problemen har kommit oss närmare i vår vardag och ökar trycket, kraven och förväntningarna på vad EU ska göra och de beslut som ska fattas.

När EU, rätt eller fel, upplevdes syssla med frågor som var längre bort från vår vardag och verklighet handlade mycket av debatten om hur vi skulle förhålla oss till EU. Nu handlar debatten om den politik som EU ska föra. Då blir uppfattningarna lika många som i all annan politisk debatt, liksom konflikterna. Det är en betydelsefull skillnad mot vad som var till för bara några år sedan.

En annan skillnad är att de problem vi möter inte handlar om problem uppkomna inom EU, från olika uppfattningar om hur integrationen ska genomföras eller från hur vi ska hantera motsättningar mellan olika intressen.

Nu uppstår problemen och utmaningarna från skeenden i världen runt om oss. En gemensam nämnare för dem är att vi inte inom EU förfogar över lösningen på dem, oavsett hur kloka beslut som kan fattas.

Rysslands krigföring i Ukraina och aggressionen mot en lång rad andra länder, kriget i Syrien, terrorismen, fattigdomen och instabiliteten runt om kring oss, klimatfrågan och behovet av en stark röst för demokrati i världen ställer krav på hur vi förhåller oss till den värld som är, inte till hur vi tycker att världen borde vara. Även våra ekonomiska problem, som i hög grad är självförvållade, förstärks av att vi nu lever i en global ekonomi med en konkurrens som vi inte hade i början av 1990-talet.

I ett Europa utan EU hade alla dessa skeenden, bortom vår egen kontroll, lett till nationella motsättningar och konflikter, där risken för ökade spänningar hade präglat Europa. Protektionism, devalveringar för att stärka den egna konkurrenskraften på andras bekostnad, slutna gränser, maktspråk och fördjupade nationella och etniska motsättningar. Vi har sett det förut liksom vi ständigt ser tendenserna till det idag. Det hade lett till ett Europa där vi alla skulle stå utan de möjligheter som samarbete och sammanhållning ger och där varje land ensamt fått försöka möta en ny och farligare verklighet.

Hur konstigt det än kan låta beror dagens intensivare politiska debatt om

EU och kritiken mot de beslut som fattas på att vi haren gemenskap att ställa till svars. Samtidigt inser allt fler att den är nödvändig för att möta vår tids utmaningar och ställer därför sina politiska krav på den.

Det är inte EU som har skapat de problem vi i dag ser i vad som närmast kan liknas vid en ”perfect storm” och Europeiska Unionen kan självfallet inte genom sin blotta existens lösa dem, även om många har den förväntan.

Vi håller nu på att träda in i en ny tids normalitet där utmaningarna är svårare än så. Det finns inget beslut i vare sig Europaparlamentet eller i Europeiska rådet som kan få Ryssland att åter respektera andra länders gränser, att sluta rusta och upphöra med att vädja till nationalistiska känslor. Vi kan inte få slut på grymheterna i Syrien eller i Irak. Vi förfogar inte själva över klimatfrågan. Vägen av flyktingar från Mellanöstern och andra delar av världen beror på faktorer som ligger bortom vår kontroll och förmåga att påverka. Kinas ekonomiska och politiska framväxt påverkar gör både världen bättre – när välstånd och global ekonomi utvecklas – men gör också demokrati och säkerhet mer utsatt när ekonomisk styrka blir till en diktators politiska ambitioner. Vår ekonomiska återhämtning ligger i våra egna händer, men vi måste inse att det är många händer som måste gå i samma riktning och att vi har en värld omkring oss som fortsätter utvecklas oavsett vad vi själva gör.

Det finns inga enskilda politiska beslut, överenskommelser eller lagar som kan lösa dessa problem eller som kan förändra oss så att de inte längre är några problem. Men vi kan gemensamt hantera problemen och hoten, vi kan gemensamt stärka våra möjligheter att möta utmaningarna. Vi kan gemensamt bli den största ekonomiska och politiska kraften för det välstånd och den samhällsform som är demokratins och det öppna samhällets.

Nu lever vi i en tid då EU behövs mer än någon gång under den tid Sverige har varit medlem. Det är just för att hantera de hot vi i dag ser som Europeiska unionen har sin grund.

Fred, säkerhet, frihet och rättsstat. Trygghet och ekonomiskt välstånd. Vi kan tycka att det låter som högtidstal men de tillhör den nya normaliteten att det är just detta vi måste värna. Där de saknas råder en brutal vardag där ingen skulle vilja avfärda dem som högtravande ord. Så ser det ut i Europa 2016.

Det ställer krav på oss som medborgare att skilja det stora från det lilla och det lilla från det stora. Se den sandstorm som vi riskerar istället för att förarga oss på de små sandkorn som tillhör varje vardag.

Gunnar Hökmark

Sandkorn och sandstormar

Det är dags för oss att vakna upp och se vad samarbetet mellan europeiska stater i EU handlar om. En gång bildat för att göra krig mellan sådana omöjligt, för att göra säkerheten större och för att öka vår förståelse och öppenhet gentemot varandra. I dag nödvändigt av just dessa skäl.

I grunden för att lägga lagar om var och ens okränkbarhet som grund för hela det Europa som är vår del av världen, att säkra vår rätt som medborgare oavsett från vilket land vi är i denna världsdel, och vår frihet att göra det bästa av vår vardag i ett öppet europeiskt samhälle där skillnader blir till mångfald istället för till motsättningar. I dag avgörande för utvecklingen av ett fritt och öppet Europa där den enskildes rätt står i centrum.

Det är större mål och viktigare värden än de olika och skilda uppfattningar vi kan ha om den gemensamma lagstiftningens innehåll, vår förmåga till de rätta gemensamma besluten och de problem vi ser i den ekonomiska krisen och i frånvaron av en tillväxt som ger jobb och ökat välstånd. Utan den gemensamma lagstiftningen och utan den gemensamma politiken har vi i vart fall ingen gemensam möjlighet att värna de mål som är Europeiska unionens mest fundamentala uppgift.

Då blir vi bara till nationalstater med samma frustrerade debatt om lagstiftning och politik men med mindre möjligheter, där vi som européer blir fångade av gamla motsättningar istället för av de möjligheter som samarbetet och öppenheten innebär. Vi får då en politik präglad av de problem som fragmentering skapar, motsättningar förstärker, nationella egenintressen innebär när problemen, utmaningarna och möjligheterna är gemensamma. Vi blir alla så mycket svagare inför den nya verklighet vi står inför.

Man måste vara blind eller ovillig att se vad som händer i världen för att inte se hoten mot den liberala demokratin och den moderna tidens fredsordning. Det är hot som på många olika sätt riktar sig mot Europa. Det finns därför något djupt ovärdigt och farligt i hur debatten om Storbritanniens framtida medlemskap förs liksom hur delar av motsvarande debatt förs i Sverige. Den svarar inte proportionerligt mot vad verklighetens svåra frågor handlar om, lika lite som den adresserar den verklighet vi lever i.

Motståndare till medlemskap i EU fokuserar på sandkorn och bortser från sandstormar. De som ogillar existensen av EU talar om grenar i iver att inte behöva ta ansvar för skogen. Ofta låter kritikerna till europeiskt samarbete i populistisk anda offra det långsiktiga värdet av samarbete, sammanhållning

och respekt för människors rätt till fördel för kortsiktighet, inskränkthet och felfinneri.

Företagsledare, debattör eller politiker som i det ena ögonblicket kritiserar den rödgröna regeringen för skattehöjningar, förbudsiver mot välfärdsföretagande, regleringar eller oförmåga att hantera flyktingproblemen kan på fullt allvar mena att Europa blir bättre om vi istället för en gemensam marknad och gemensamma beslut för att hantera klimat, miljö, säkerhet eller flyktingar lägger ansvaret på nationella regeringar med olika lösningar för varje land, med nya gränser och avgränsade marknader.

Det blir en förlorad inre marknad, en förlorad möjlighet att hantera klimatfrågan liksom de gemensamma miljöfrågorna och det blir en situation där varje land får möta Europas utmaningar på sitt sätt. Så förloras verklig suveränitet över vardag och verklighet. Ett destabiliserat och fragmenterat Europa har inte ens en formell suveränitet att ge sina medborgare. Men våra samhällens värsta krafter kommer att vinna på att vi gör motsättningar mellan länder och folk till en överordnad politisk ram istället för samarbetet, friheten och öppenheten.

Vi står i dag i en tid då europeiskt samarbete handlar om det mest grundläggande i syftet med EU, nämligen säkerhet, fred, frihet och rättsstat. Samtidigt är en dynamisk inre gemensam marknad avgörande för Europas förmåga till ekonomiskt ledarskap, till återhämtning från kriserna och till tillväxt och nya jobb.

Och det är bara genom ekonomiskt ledarskap – med världens största marknad som bas och med allt som det europeiska samhällets fördelar och styrkor kan uppnå – som vi kan vinna ett politiskt ledarskap för frihetens och demokratins idéer i vår del av världen och i det globala samarbetet. Så ser verkligheten ut i det Europa och i den värld vi lever i.

Ett Europa som inte förmår mobilisera utvecklingens krafter och en politik som inte ser till våra gemensamma utmaningar kommer att krympa vad gäller förmåga, välstånd och frihet. Omvänt, i en värld av Trumps, Le Pens, Putins, Corbyns och många andra som ser det öppna samhället som ett hot, kan ett starkt EU genom starka institutioner, samarbete och öppenhet lägga grunden för en ny politisk agenda som, liksom vi gjort de senaste 25 åren, stärker frihetens och öppenhetens krafter.

Kanske är det så att frihetens och demokratins framgångar har präglat vår syn på det europeiska samarbetet så mycket att vi glömt eller förträngt att det är dessa värden som ständigt står på spel. I tron på att historien var slut, att den liberala demokratin var säkrad och att Europa var enat har allt för få

förstått att samarbetet handlar om att möta de hot som våra värden ständigt möter, att stärka de goda institutioner som behövs när populism och ytlighet ger extremismens krafter ny näring.

Förargelsen över europeisk byråkrati bör inte vara större än över en nationell, men den får aldrig vara större än förståelsen för hur våra gemensamma institutioner och lagar ständigt måste värnas.

Den får inte skymma siktet för att den inre marknaden har öppnat möjligheter långt större än vad nationell eller annan lagstiftning kan hindra, att våra gemensamma beslut är en absolut förutsättning för att möta de gemensamma hoten men också, lika viktigt, att ta vara på de gemensamma möjligheter vi har i en tid som erbjuder större förutsättningar till välbstånd och personlig frihet än någon tidigare.

Hoten liksom utmaningarna är många men det är möjligheterna också. Vår gemensamma kraft att möta dem och hantera dem är mångfaldigt större än om vi frånhänder oss den.

Ryssland i Europa

Putinregimen i Ryssland har rivit upp den europeiska fredsordningen. Den bedriver krig i Ukraina, där uppemot 50 000 människor har förlorat livet som en följd av invasionen. Den ifrågasätter en lång rad andra länders rätt till frihet och suveränitet.

Den bedriver psykologisk krigföring, medveten desinformation och destabilisering mot europeiska stater. Övningar av kärnvapenangrepp mot strategiska punkter i Sverige förenas med motsvarande övningar och retorik mot andra länder, de baltiska som de nordiska. Stora invasionsövningar som handlar om att tränga innanför gränsen till andra länder. En energipolitik som syftar till att binda upp europeiska länder till ett beroende till ett politiskt styrt monopolistiskt företagande. Ubåtskränkningar, trakasserier av fartyg på internationellt vatten och självfallet den planerade utbyggnaden av ytterligare en gasledning på Östersjöns botten. Trollfabriker och medvetna förfalskningar, politiskt styrda media och lögnar som syftar till att uppbåda motsättningar eller för att dölja sina egna maktanspråk och aktiviteter.

Ryssland har som ekonomi förlorat sin kraft och styrka under Vladimir Putins ledning men har visat sin vilja att utan hänsyn till internationella avtal, lagar och regler använda all den kraft och styrka – ekonomisk, politisk, energimässig och militär – som man kan utveckla. Som grund för sin politik både i Ryssland och gentemot omvärlden låter Putin-regimen makt gå före rätt.

I det perspektivet är det viktigt att notera att Ryssland fortsatt utvecklar en växande militär styrka, som man dessutom visat att man är beredd att använda för att nå politiska mål. Det handlar inte om att utvidga demokratin och rättsstaten utan om att i Europa underminera de båda för att säkra politisk och ekonomisk makt.

Vi ser också hur aktivt ryska institutioner låter sig involveras i opinionsbildning och beslutsfattande i Europa. I Europaparlamentet röstar putinförståare till höger och vänster ständigt emot förslag om att stärka samarbetet med de länder som Putinregimen vill inordna i sin korruperade intressesfär. I Tyskland liksom i många andra länder agerar ryska media för att underminera och destabilisera och för att skapa etniska konflikter, i första hand mellan ryskspråkiga grupper och andra.

Den ryska interventionen i Syrien handlade lika mycket om att befästa Assadregimens kontroll över landet som att demonstrera militär förmåga och vilja att använda den. Den ledde också till en ökad flyktingvåg mot Europa som skärpte de problem som EU har att hantera.

I den nederländska folkomröstningen kunde en liten minoritet driva igenom ett nej till ett europeiskt samarbetsavtal med Ukraina, vars syfte handlar om ökad handel, kamp mot korrupktion och ökade möjligheter för Ukrainas folk att välja sin väg. I Sverige ser vi hur troll på nätet och ryska media söker sätta den ryska regimens bild på vår säkerhetspolitik och på hur vi ska se på Rysslands krigföring i Ukraina.

I land efter land söker den ryska regimen öka sitt inflytande. Det sker genom hot, genom propaganda, genom ekonomisk krigföring och energipolitik, genom politiska påtryckningar, militära styrkemanifestationer, militär aktivitet i luften, på marken och i vattnet samt fortsatt upprustning av förmågan att invadera andra länder.

Så ser det ut i Europa 2016.

Extremism, terror och totalitära idéer sliter sönder samhällen och människor

Den islamistiska extremismen förknippas just nu med ISIS men ska ses mot en extremism som präglar en lång rad av de konflikter som i dag råder i den muslimska världen. Den handlar ytterst om en kombination av islamistisk extremism och politisk rörelse som använder islam som täckmantel. Detta är inte i första hand ett europeiskt problem och den kommer heller inte från Europas segregerade stadsdelar. Den kommer från en ideologi som utvecklats och som nu präglar Mellanösterns konflikter, som föraktar demokrati och personlig frihet och det finns inga som drabbats så hårt och brutalt av islamistisk terror som muslimer.

Det finns heller inga som drabbats så hårt av brutala ledare i arabvärlden, eller egentligen i hela den båg vi ser från Tunisien i väst till Afghanistan i öst liksom söder om Sahara, som muslimer. Irans folk lever under ett totalitärt förtryck i religionens namn. Hamas, Hizbollah, al-Quaida, salafister och jihadistiska grupper har underminerat förutsättningarna för en stabil utveckling i Mellanöstern.

Vi ser i dag ett sönderfall av arabiska stater som innebär att nationella strukturer från första världskrigets slut nu faller samman på grund av ett våld som inte begränsas av några gränser, vare sig geografiska eller moraliska. Det som en gång kallades Levanten är under en omstöpning som kommer att vara formativ för denna del av världen under lång tid framöver men också för våra relationer till den, och vår säkerhet gentemot de hot som denna utveckling ger upphov till.

Den drivande politiska kraften är en extremism som hatar och som hotar de öppna samhällen som är Europas grund. Den krigföring som extremister utför där i Mellanöstern riktar sig också mot Europa.

Deras slagfält är nämligen inte begränsade till Mellanöstern utan definieras av var någonstans de ser fiender och öppna samhällen. Europa är hotat av de totalitära idéer som där sliter sönder samhällen och människor. Det som sker där hotar också att ske här. Vi har sett det i en lång rad av Europas huvudstäder och vi ser det i en terror som både skrämmer och riskerar att leda till anpassning.

Förmår vi inte försvara oss och möta terrorismens hot är risken betydande att vi inte förmår värna det fria samhällets ideal gentemot dem som kräver anpassning och relativisering av människors rätt. Så ser det ut i Europa 2016.

Inte förpliktigade att ta emot alla men att visa det civiliserade samhällets kraft

Flyktingströmmarna innebär en utmaning både för vår förmåga och vår moral. Den innebär inte och den förpliktigar oss inte att ta emot alla eller att tillåta fri invandring. Den ställer däremot krav på en reglerad invandring och ett humanitärt flyktingmottagande som lever upp till internationell lag och våra egna värderingar.

Vi måste möta flyktingar med de värden som vi vill att våra samhällen ska präglas av. Det ställer krav på öppenhet och tolerans men också på vår förmåga att upprätthålla rättsstatens alla regler, både när det gäller asylfrågor och när det gäller att kompromisslöst hävda lag och rätt i varje del av det svenska och europeiska samhället. Det får inte finnas några fickor eller gråzoner där mörkrets krafter kan utöva sin makt över andra och där rekrytering till våldet och terrorn kan pågå utan att rättsstaten bekämpar detta.

Vi måste göra det med utgångspunkten att vårt samhälle liksom andra har vunnit på vår öppenhet. Det är ingen tillfällighet att Europas starkaste ekonomier också är de som har tagit emot flest. Det beror på den dynamik som vi har men också på den öppenhet vi har haft för människors insatser. I det svenska samhället ser vi det inom äldreomsorgen, transporter, städning, företagande, i affärerna vi handlar i, på restauranger och hotell liksom i forskning och avancerad sjukvård. Vi ser det överallt. Vi har kunnat förena stabil ekonomisk tillväxt med en öppenhet som präglats av reglerad invandring och ansvar för flyktingar.

Det innebär inte att våra möjligheter till detta saknar gränser. Vår arbetsmarknad, vår bostadsmarknad liksom våra offentliga strukturer är gränser som är svåra att definiera men som likväl finns där. Lika viktigt är att den vidare sociala gemenskap kring värderingar och lagar inte fragmenteras genom samhällen som lever sitt eget liv och där värderingar som står i strid med vårt rättssamhälle kan få en fristad.

Det är flyktingar som ska få en fristad i Sverige, inte förakt för kvinnors rätt, inte hederskultur, inte våldsbejakande extremism och rekrytering till terrorism och inte rasism och etniska konflikter. Den antisemitism som vi har sett växa fram i Malmö är ett allvarligt varningstecken, den rymmer i sig många andra hot mot vårt öppna samhälle och mot rättsstaten.

Rättsstaten måste vara absolut gentemot var och en. De som har flytt från förtryck och våld ska inte behöva uppleva hot från samma krafter här. Var och

en ska veta att kriminalitet bekämpas och straffas just därför att ingen grupp ska behöva kategoriseras som ansvarig för brottslighet eller terror. Rättsstaten ska döma och straffa de individer som är skyldiga just för att ingen grupp rättslöst ska betraktas som ansvarig.

Det finns de som tror att invandrings- och flyktingfrågan bara är en fråga om att öppna upp och låta geografisk yta vara en definition på hur mycket vi kan ta emot. Så fungerar inte ett mänskligt samhälle. Invandring till Sverige kan inte baseras på att vi skulle upprätta flyktingläger i de stora skogar och vidder som vi har i Sverige. Det är inte den geografiska ytan som är utgångspunkten för ett modernt samhälles förmåga att ta emot människor.

Dynamiken i arbetsmarknaden, skolans förmåga att utbilda nyanlända, bostadsmarknadens flexibilitet, toleransen och de sociala normernas förmåga till sammanhållning är däremot avgörande, liksom den ekonomiska förmågan till utgifter och tillväxt och rättsstatens förmåga att värna vars och ens rätt. Detta gäller Sverige och det gäller hela vårt Europa.

Det är bara genom europeiskt samarbete vi kan mobilisera det bästa i Europa och bredda det ansvarstagande som stora flyktingströmmar kräver. Det är bara genom ett samarbete som Europa kan möta dessa utmaningar på ett sätt som förenar humanitärt ansvar med social kraft. Inget enskilt land kan hantera denna utmaning. EU kommer inte att kunna lösa detta problem genom beslut fattade av oss själva, men vi kan hantera utmaningen på ett sätt som överensstämmer med ett civiliserat samhälles värderingar.

Ett mänskligt samhälle handlar om värderingar, rättsstat och respekt för den enskildes rätt. Allt detta måste upprätthållas för att inte extremismens krafter ska underminera flyktingars rätt och det öppna samhället.

Den grymhet som präglar terrorns organisationer eller regimer som Assads är ytterligare en utmaning. Den kan inte avvisas med att den utövas någon annanstans. Så ser inte världen ut. Vi kan inte låta brott mot mänskligheten pågå inför våra ögon. Det handlar om att värna offren men också om att värna de lagar och regler som vi anser okränkbara.

Det vi tillåter ske i Syrien eller i Libyen riskerar att få sina konsekvenser även i Europa, förutom att det som sker där och på andra platser strider mot de grundläggande värden som vi vill upprätthålla i försvaret av mänsklig värdighet. Vi måste kunna ge dem som flyr terror och krig fristad samtidigt som vi bekämpar terrorismens krafter både här och där och bidrar till fred. Det finns inget land som kan göra detta ensamt. Vi må vara lika kritiska mot hur EU har hanterat flyktingkrisen som vi är mot enskilda länder, inklusive Sverige. Men utan EU skulle varje land stå ensamt, då skulle vår förmåga att hävda

humanitetens värden begränsas av länders gränser. Med EU kan vi göra mycket mer än vad vi kan var och en för sig.

Flyktingströmmarna finns där. Inget land kan förtränga detta och inget land kan hantera ansvar och bördor självt. Så ser det också ut i Europa 2016.

Släcka lampor eller ny teknologi

Klimat- och energifrågan är på motsvarande sätt avgörande och existentiella utmaningar. Kan inte Europa formulera en trovärdig och genomförbar klimatpolitik som visar att minskade utsläpp kan förenas med fortsatt tillväxt, nya jobb och välfärd riskerar vi att förvandla klimatfrågan till en tävling i hurrarop och överbud. Och då kan vi möjligtvis symboliskt dra ner på antalet karbad, släcka lamporna då och då men vi kommer vare sig förändra energianvändning, få någon ny kraftproduktion eller skapa ny teknologi som ger vår jord en möjlighet att överleva.

Tillsammans kan vi utveckla en europeisk energimarknad som leder till både konkurrens, en snabb utveckling av nya energikällor samt oberoende till dem som vill utöva politiska påtryckningar.

I dag kvarstår flera hinder som sätter käppar i hjulet för en fri och konkurrensutsatt marknad med potential att inte bara skapa innovation och tillväxt, utan också försörjningstrygghet, oberoende gentemot Ryssland och stora möjligheter att genom effektivt utnyttjande av energi nå klimatmålen och minska koldioxidutsläppen.

Byggandet av en europeisk energiunion handlar i grund och botten om att utveckla gemensam lagstiftning som ska avgöra under vilka förutsättningar och villkor energi ska framställas och handlas. Det handlar om att skapa en europeisk marknad där producenter och distributörer kan verka på lika villkor inom hela EU, likt tillverkare av bilar, glödlampor och vitvaror.

Det handlar också om att bygga ut infrastrukturen så att grön energi som produceras i Sverige når ända ner i södra Tyskland, Österrike eller över Östersjön till Baltikum. När så sker kommer marknaden att göra med energin vad den redan har gjort med TV:n, radion och internet, nämligen driva utvecklingen framåt mot destinationer som för oss ännu är okända.

För Sveriges del ställer det krav på att vi behåller och utvecklar en kärnkraft som kan bidra till att vi inom ramen för en gemensam marknad bidrar till att

fasa ut fossil energi och att vi stärker våra baltiska grannars oberoende och energisäkerhet.

De mål vi har ställt för Europa hade aldrig kunnat ställas utan ett europeiskt samarbete förankrat i en union av lagar, gemensam politik och gemensam marknad. De målsättningar vi har uppnått globalt hade aldrig kunnat uppnås utan ett Europa som drev krav som kunde uppfattas som både trovärdiga och ambitiösa.

Vi måste eftersträva marknadsekonomiska lösningar så att prisbildningen stimulerar utvecklingen och användningen av förnyelsebara energiformer, vi måste utöva fri handel så att ny energiteknologi kan sprida sig från Europa och vi kan tillgodogöra oss utvecklingen i andra delar av världen. Det kan vi bara uppnå genom en gemensam energimarknad som förenar länder och som gör att fossil energi i ett land kan fasa ut med hjälp av förnyelsebar energi eller kärnkraft i ett annat.

Solcellers utveckling och användning, liksom andra förnyelsebara energikällor, kräver både att vi importerar ny teknologi utan att straffa låga priser med tullar, att vi ger långsiktiga förutsättningar som ger investeringar och en marknad som är så stor att energi kan användas när den produceras. Europas förmåga till omställning och modernisering av våra energisystem förutsätter en gemensam marknad, gemensamma reformer för järnvägar och sjötransporter liksom för en lagstiftning som bidrar till energieffektiva landsvägstransporter.

Vi har påbörjat de första stegen i en utveckling för att med globalt ledarskap visa att man kan omvandla energimarknader och energianvändning. Men det förutsätter ett samarbete. Det är ytterligare en del av den verklighet som präglar Europa 2016.

Politiskt ledarskap i en värld av förändring

Den globala ekonomins mycket snabba utveckling förändrar allt. Vi ser ett snabbt växande utbud av arbetskraft, kunskap, varor, tjänster och nya marknader som förändrar den ekonomiska logiken och som till sin huvuddel tar plats utanför Europa. Om den europeiska ekonomin genom kraft och styrka liksom öppenhet för innovationer och företagande inte kan leva i denna konkurrens kommer vi inte kunna leva i den. Då förlorar vi välfärd, välstånd men också förmågan till politiskt ledarskap i allt det som nu är viktigt.

USA har de senaste åren spelat en svagare roll i den globala politiken. Det har öppnat utrymmet för Putins Ryssland liksom för den kinesiska diktaturen stärkt av sin ekonomiska utveckling. Det har också minskat förtroendet för USA bland de stater som i olika av världens regioner har förlitat sig på dess kraft och politiska ansvar. I den amerikanska valrörelse vi nu ser är riskerna än större för ett USA som genom sitt agerande blir sina vänners fiender eller som helt enkelt inte bryr sig om det ansvar som en demokrati med omfattande ekonomisk och militär styrka har.

Ett genomgående drag i den omvärldsförändring vi ser är den ökade betydelsen av nationella, etniska och religiösa motsättningar. De håller på att söndra fredliga samhällen och sunda relationer mellan nationer och samhällen. Den framväxande nationalism vi ser i Europa, det må vara den främlingsfientliga, den separatistiska eller den klassiska misstron mot de andra, skadar våra ekonomiska förutsättningar, hotar våra öppna samhällen och riskerar att riva sönder även det Europa vi har.

En värld där Putin, Kinas kommunistiska parti, Trump, Corbyn och Le Pen styr är på många olika sätt ett hot mot den demokratiska världens förmåga att värna demokrati, frihet och fred. Den kommer att underminera fri handel och den globala ekonomin och den kommer att skapa nya politiska motsättningar mellan länder. Den kommer att öppna upp för det sämsta i vår världsdels historia och stimulera det sämsta i människor. Det skulle bli en framgång för populism, förakt för rättsstat och demokrati och ett bakslag för en fredlig och trygg samhällsutveckling, välstånd och mänskliga rättigheter. Det är heller ingen tillfällighet att dessa det globala världssamfundets krafter gillar och uttrycker sympati för varandra och för varandras rätt att ställa anspråk på andra länder och på rättsstaten.

I en sådan värld blir det mer motsättningar, mer hat, mer acceptans för våld, ökat utrymme och syre för terroristernas hat och våld.

Den svenska EU-debatten måste föras utifrån detta perspektiv, inte utifrån vilka enskildheter vi ogillar eller är kritiska emot. Demokratin ger beslut som vi både gillar och ogillar. Men det är inte demokratins fel att vi ibland får leva med beslut vi ogillar. Det är den politiska majoritetens ansvar och den kan vi i en demokrati påverka eller byta ut.

Det gäller ju också i Sveriges riksdag eller i Ystads, Stockholms eller Haparandas kommunala politik. Det är inte regeringsformens fel att de rödgröna bekämpar välfärdsföretag med hög kvalitet och värnar kommunala välfärdsverksamheter bara för att de är kommunala. Lika lite är det Sveriges fel att regeringen höjer skatter, ökar bidrag och förlorar kontrollen över de offentliga utgifterna.

Men värdet av ett samhälle som kan förenas, som är en gemenskap, som värnar vår rätt och som kan hantera gemensamma utmaningar är långt viktigare och större än vårt missnöje med hur vi genom olika konkreta beslut och utifrån skilda politiska uppfattningar försöker leva upp till de möjligheter detta ger.

På samma sätt är värdet av en gemensam marknad, öppenheten, den gemensamma förmågan att möta gemensamma utmaningar och hot långt viktigare än de skilda uppfattningar vi kan ha om hur politiken ska utformas.

Utan en gemensam marknad, utan en gemensam klimatpolitik, utan en gemensam utrikespolitik, utan en gemensam forskningspolitik, utan en gemensam energimarknad, utan öppna finansmarknader, utan en inre öppenhet, utan en gemensam handelspolitik och utan en grannskapspolitik behöver vi aldrig vara missnöjda med något gemensamt beslut eftersom vi inte har något gemensamt. Och det är långt värre än enskilda beslut som vi ogillar.

Det ger ett Europa som är utelämnat nation för nation till de europeiska och de globala kriser och utmaningar i vi står inför. Det innebär ett Sverige, eller ett Estland, Storbritannien, Polen, Bulgarien eller Spanien, som står ensamt inför utmaningar som är globala och kräver europeiskt ansvar och gemensamt agerande. Det kommer inte ge någon möjlighet att med politiskt ledarskap hävda de värden vi vill ska stå starka i värden.

Det sker samtidigt som risken för att USA kommer att spela en mindre roll i världen. De olika påståenden och utspel som präglat Trumps agerande har redan undergrävt förtroendet för USA att vara en allierad i många av de länder som för sin fred, stabilitet och säkerhet är mest beroende till USA. Ett starkt Europa kommer att vara nödvändigt om vi vill att det internationella samfundet ska präglas av civilisationens, frihetens och demokratins värden. Så ser det verkligen ut 2016.

Storbritannien behöver Europa och EU behöver varje land

Den debatt som ibland förs i Sverige om EU med anledning av frågan om Storbritanniens medlemskap borde vara ansvarsfull och handla om vad som är bäst för Europa, liksom för Sverige och Storbritannien, inte om bästa sättet att visa missnöje med politiska beslut man ogillar. Det gäller självfallet i än större utsträckning i Storbritannien självt.

Vår gemensamma säkerhet och vårt samarbete får inte vara beroende av skrönor om byråkrati eller tron på att byråkrati är ett EU-fenomen och något som vi aldrig sett exempel på själva i Sverige. Det är för stora värden som står på spel för att trivialiseras till ett missnöje med beslut som man hade varit lika missnöjd med om de fattats i Sverige.

I en tid då krigföring sker på många olika nivåer – handel och bojkotter, strategisk energipolitik för ökat beroende, propaganda och desinformation, militära manifestationer och hot, genom investeringar länkade till politiska krav – behövs Storbritannien.

Det finns nog ingen som mer skulle uppskatta Storbritanniens eventuella utträde ur EU än Vladimir Putin. Det skulle innebära en splittring av Europas möjligheter och förmåga att bedriva en gemensam politik mot den aggression och påverkanspolitik som präglar regimen Putin, inklusive krigföringen i Ukraina. Det är bland annat i detta perspektiv som frågan om Storbritanniens folkomröstning om ett eventuellt utträde ska ses. De eftergifter som britterna har fått som villkor för att den brittiska regeringen ska rekommendera sina medborgare fortsatt medlemskap är rimliga men är i sanningens namn utan proportion till de mycket större värden som Europa i dag handlar om. Det är som om britterna har ställt krav på att få fem myror som villkor för att inte strunta i tio elefanter. Men så ser det också ut i Europa 2016.

Frågorna om kamp mot byråkrati ska prioriteras, konkurrenskraften stå i fokus för beslutsfattande och det måste råda en politisk balans mellan länderna i eurozonen och de som står utanför. Det är detta som jag med andra ständigt arbetar för, inte bara i EU utan i våra samhällen som sådana.

Samtidigt ville britterna att de personer som kommer till Storbritannien och arbetar för offentligt subventionerade löner inte ska få omedelbar tillgång till ett välfärdssystem som i praktiken fungerar retroaktivt.

Inget av dessa krav är av det formatet att det borde ha kunnat ställas mot ett utträde om man inte får som man vill eftersom frågan handlar om långt viktigare saker än vilken politik som ska föras för växande konkurrenskraft. Men oavsett detta är de likväl inte större än att övriga medlemsländer borde och har gått britterna till mötes, just eftersom frågan om medlemskap handlar om långt viktigare frågor.

Konkurrenskraften måste öka och byråkratin minska. Det gäller att öppna marknader, minska bidrag, skapa etableringsfrihet och sänka trösklar, flexibla arbetsmarknader, fungerande bostadsmarknader och ökad konkurrens. Det gäller i EU men också på nationell nivå i Sverige, Storbritannien och i en lång rad andra länder.

Det är reformer som alla medlemsstater behöver oavsett den brittiska frågan eller ej. Våra välfärdssystem måste reformeras i en ny tid mot ökad individualitet och med räckvidd över hela EU. Det innebär att värdländer ska kunna ställa krav på hur länge man varit i landet och arbetat men i former som innebär att ingen blir diskriminerad.

Och vi måste se till att det råder full likvärdighet i beslutsprocessen mellan länder som har euron och länder som inte har det. Det är ett svenskt intresse och inte bara ett brittiskt. Dels därför att kraven i grunden är riktiga oavsett brittisk folkomröstning eller ej, dels därför att de oavsett vad man tycker om dem inte är lika viktiga som att vi håller Europa samlat och enat.

Men som sagt, ingen av dessa frågor är av den proportionen och betydelsen att Storbritanniens medlemskap i EU borde kunna ifrågasättas av dem som har ansvaret för landets framtid. Demokratins styrka i Europa, säkerheten, den gemensamma marknaden, konkurrensen och mångfalden, öppenheten, den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, sammanhållningen, kampen mot terror, insatserna för fred, klimatpolitiken, de gemensamma miljöproblemen och mycket annat har en annan och mycket större magnitud.

De som odlar olika skrönor om att EU har förbjudit barn att blåsa upp ballonger, att det finns regler för hur stora jordgubbar ska vara och alla andra påståenden glömmer vad som är viktigt. För min del har jag hellre reglerade jordgubbar, vilket de alltså inte är, om det stärker fred och europeisk sammanhållning.

De som kritiserar gemensam lagstiftning för att de ogillar den, för att den är onödig eller för reglerad eller för liberal kan ha både rätt och fel beroende på vilken politisk åsikt man har. Men att vara emot den gemensamma marknaden för att den har gemensamma regler som man till en del ogillar är mindre ansvarsfullt, om man samtidigt är för en gemensam marknad för att den är avgörande för vår välfärd.

Öppenhet, marknadsekonomiska reformer, fortsatt utvidgning

Ibland glömmet vi, kanske just på grund av de senaste 25 årens framgångar, hur långt vi har lyckats i att avreglera, öppna upp Europa, lägga grunden för ökad konkurrens och större marknader, fri rörlighet, möjlighet att studera och arbeta var man vill, möjlighet till handel och investeringar, att agera för ökad frihandel och gemensamma finans- och kapitalmarknader med gemensamma regler och lagar.

Priser har pressats inom flyg och transporter, nya företag har kunnat växa fram på en större marknad, ökad handel har gett ökat välbefinnande och konkurrens har gett lägre priser. Det är till och med så att Riksbanken numera ser det som ett problem att inflationen är så låg. Det är inget problem eftersom den i Sverige förenas med hög tillväxt och rekordhög sysselsättning.

Men det är ett uttryck för en allt mer dynamisk global ekonomi och en bättre fungerande europeisk marknad. Digitaliseringen och internetekonomin erbjuder nya tjänster som är billigare än traditionella och de utvecklas ständigt mot lägre kostnader och högre effektivitet. Den globala ekonomin och Europas del i denna har gett ökad frihandel och investeringar som i sin tur ökat utbudet av arbetskraft och varor. Vi har sett hur den globala fattigdomen i region för region har bekämpats.

Fattigdomen är inte utrotad utan kräver fortsatt utveckling, men i dag är det framförallt i de länder och i de delar av världen som slutit sig mot globaliseringen som den stora misären finns kvar. Det handlar om arabvärldens slutna petroregimer, om de fattiga länderna där liksom de rika, och om hur diktaturer och slutna system håller sina medborgare fångar i fattigdom. Vänsterns hyllade Venezuela blir fattigare och fattigare trots de rikedomar oljan skulle kunna ge. Kuba har stått stilla i decennier. Där religiöst förtryck definierar samhällen ser vi hur individers möjligheter att utveckla sina länder har reducerats.

I den europeiska krisen ser vi att den slog som hårdast, och fortfarande slår, mot de länder som har motverkat eller skjutit på marknadsekonomiska reformer, som har låtit teorin att man blir rikare om man gör av med pengar man inte har kompensera för bristande modernisering och strukturella reformer. Här finns så mycket att göra i hela det europeiska samhället och på europeisk nivå.

Jag är Europaparlamentariker av det skälet att jag vill utveckla och förändra den politik som förs i Europa. Det är mer öppenhet, mer marknadsekonomiska reformer, fortsatt utvidgning som krävs för en fredlig utveckling mot välstånd på vår kontinent.

Samtidigt är det fullständigt klart att Europa är mer öppet, med en gemensam marknad och marknadsekonomi som grund och har genomfört en utvidgning som gett tidigare kommuniststyrda länder en förankring i marknadsekonomi, rättsstat och demokrati.

Utan denna utvidgning vore länder som Estland, Lettland, Litauen, Polen, Tjeckien, Slovakien, Ungern, Rumänien, Bulgarien, Slovenien och Kroatien direkt utelämnade åt den ryska regimens politiska strävanden men också exponerade för de sämsta krafterna i deras egna samhällen på ett sätt som hotade deras långsiktiga ställning som demokratier.

Det är denna politik som utvidgar demokrati, rättsstat, frihet och marknadsekonomi som måste fullföljas i Europa. Inte bara för de stater den direkt berör utan för oss alla.

Annars hotar våldet att blossa upp igen. Det kan ske på Balkan, det kan ske genom ett Turkiet som vänder sig allt mer bort från europeiska värden och det kan ske genom politiska ledare som Le Pen, Åkesson och alla de kommunistiska populisterna vi ser. Det finns många som vill ersätta rättsstatens och demokratins mekanismer med det auktoritära, med nya gränser, med kategorisering av människor och med våld.

De mörka krafterna växer i styrka när politikens centrum inte vågar, eller kan, ta strid mot främlingsfientlighet och nationella motsättningar. Och det kan ske genom att vi låter de stora avgörande frågorna för fred, frihet och utveckling drunkna i diskussioner om hur vab-veckor ska fördelas, företagande för välfärd förbjudas eller en förbudspolitik som bygger på tron att människors liv ska styras av politiker och där alltför många politiker tror sig veta bättre än människorna om vad som är bra för den enskilde.

Byråkrati liksom gränser hindrar tillväxt och jobb

Den liberala tankesmedjan Timbro presenterade nyligen ett nytt index, Nanny State index, som visar att Sverige ligger i täten för förbuds- och förmynderipolitik i Europa. Inte på grund av EU utan på grund av regleringar som svenska politiker driver fram.

Samtidigt är det så att det gemensamma regelverket för EU och den inre marknaden har öppnat upp och avvecklat en lång rad av det förmynderi som präglade många enskilda medlemsstater.

Nya regler har visserligen tillkommit när 28 olika länders regleringar har avvecklats men det innebär likväl att vi lämnat en regleringsdjungel bakom oss, även om nya regleringar kan vara för tunga eller anses för att vara det. I Sverige har vi sedan vi påbörjade medlemskapsförhandlingarna reformerat och öppnat upp samhällssektorer efter samhällssektorer. Upphandling, flyg, transportsektor, telekom, konkurrenslagstiftning, inre marknads regler om öppenhet och privatiseringar. Och vi har genom reformerna blivit en stabilare och mer dynamisk ekonomi.

Oavsett den politik som förs i den gemensamma marknaden är det av avgörande värde att vi i Europa kan ha en gemensam marknad som tillåter konkurrenskraft att växa och ger oss en möjlighet att möta och leda den globala konkurrensen. Och den gemensamma marknaden förutsätter gemensamma regler. När någon ledande företagare eller personer med insikt i europeisk ekonomi vill ge dem som vill bryta ner EU rätt förstår de inte vilka krafter som då får rätt.

När deras irritation mot handlar om regler de ogillar förtränger de att de gemensamma reglerna är alternativet till 28, eller egentligen 31, olika nationella regler. Den djungeln av byråkrati är inte bättre. Den är långt värre och skulle göra Europa till en förlorare i den globala ekonomin.

När de låter irritationen mot regler, lagar och beslut vända sig mot EU som sådant bortser de inte bara från den betydelse den inre marknaden har liksom den finansiella marknaden, telekom, energi, kunskaper, forskning och den fria rörligheten. Men, vilket är den stora aningslösheten, de förklarar inte varför de tror att nationella regler automatiskt skulle bli bättre, mer marknadsorienterade och mer konkurrenskraftiga bara för att nationella parlament och regeringar fattar besluten.

Den rödgröna regeringen i Sverige, den tyska modellen, den brittiska traditionalismen och den franska byråkratin skulle sannerligen inte leda till att vare sig dessa länder eller Europa i sin helhet skulle bli mindre byråkratiskt. Tvärtom, ett regelsystem för varje nation och för varje politisk inriktning skulle ge oss en snårskog av regler, myndigheter, lagar och byråkrati för varje område som kräver gränsöverskridande verksamhet och handel. Och i den moderna ekonomin är det snart sagt varje område.

Vi skulle få ett växande stickkontaktsproblem. Stickkontakter är ett problem som det är i dag, med olika typer av stickkontakter i olika länder. Det finns ingen suveränitet att vinna om vi bildligt talat skulle få ett växande stickkontaktsproblem, inom område efter område. Men det skulle bli en seger för byråkrati och en förlust i vår vardag och för våra ekonomiers effektivitet. Det är i själva verket så att en stor del av Europeiska unionens regleringar handlar om att bli av med ”stickkontaktsproblemet” inom alla olika delar av vår vardag det uppträder. Det är snart bara stickkontaktorna själva som återstår!

De regler de så kallade EU-kritikerna säger sig vara irriterade över skulle ersättas av andra nationella regler som de sannolikt skulle uppleva än mer regeltunga men framförallt fler genom att varje land skulle ha från varandra skilda system. Och ingen kan hävda att regleringar utformade av svenska socialdemokrater och miljöpartister, parallellt med att 28 länder skulle ha sin egen nationella byråkrati, skulle leda till mindre regelbörda och ett friare näringsklimat. Snarare skulle vi få ett fritt utlopp för politisk dirigism om hur företag ska fungera istället för regleringar som ger företag en möjlighet att fungera.

Låt mig ta några olika exempel.

Den fria rörligheten är förenad med en rätt och en frihet att söka jobb och arbeta i olika delar av Europa. Den rörligheten skulle vara väldigt liten i de allra flesta länder. De svenska socialdemokraterna har varit den mest envetna kraften för att motverka denna del av den fria rörligheten. De har varit emot möjligheterna till arbetskraftsinvandring och de skulle göra det till en fråga för facken om det inte fanns en gemensam lagstiftning.

Utstationeringsdirektivet är en lagstiftning som syftar till att reglera villkoren för när andra europeiska företag utför uppdrag i Sverige, eller i ett annat land än deras eget. Det innebär att så länge du har anställning och avtal från ett annat land så gäller det, eftersom det är inom EU, under förutsättning att lön och andra förmåner ligger inom ramen för löneläget i det land man arbetar i. Den rödgröna regeringen är den främsta aktören i EU för att förändra

denna lagstiftning så att facken kan tvinga utländska löntagare att ”go home” som Byggnads så finstämt uttryckte det i Waxholm eller så att de tvingas in i ett komplicerat mönster av byråkrati.

Europas flygbolag har utvecklats de senaste 20 åren genom ökad konkurrens i allmänhet och genom så kallad lågpriskonkurrens. Det innebär att man kan flyga väldigt billigt i Europa för att träffa familj, vänner eller för att arbeta. Detta har enbart varit möjligt genom att de traditionella bolagen har tvingats anpassa sig till uppstickarna. Och uppstickarna har valt att konkurrera med löner, med mindre administration och genom bättre utnyttjande av sina resurser. Ofta har detta skett i strid med facken eller med socialdemokratiska politikernas syn på konkurrens. I dag är det företrädare för den rödgröna regeringens partier som i Europa försöker driva igenom regler och lagar som skulle förhindra denna konkurrens. Utan EU skulle vi inte ha haft denna utveckling som underlättat för konkurrens och så många resande.

Monopolen inom TV och transporter blev inför de svenska medlemskapsförhandlingarna oförenliga med kraven på en fri och öppen konkurrens. Dessförinnan hade socialdemokrater hävdad att allt annat än monopol på TV, och förbud mot satellitmottagare, skulle undergräva den allmänna ordningen. Och det hade de på sätt och vis rätt i eftersom mångfald och konkurrens har undergrävt den allmänna ordning som de vill ha, nämligen monopol och politisk kontroll.

När det gäller livsmedel, jordbruk, djurhållning, havsvatten, sjöar, blötmarker, stränder, leksaker, tobak, alkohol, innehållsförteckningar, energieffektivitet, sockerhalt i barnmat, varningssystem i bilar, avgaskontroller, utsläppsregler, badvatten, kemikalier och arbetsmiljö har EU omfattande regler. Man kan ha många synpunkter på dem. I en del fall är de för detaljerade och kontraproduktiva, i andra fall onödiga och i ytterligare fall nödvändiga, angelägna men kanske för krävande i förhållande till andra viktiga målsättningar.

Är det någon som verkligen tror att kraven på dricksvatten hade varit lägre eller mindre reglerat om vi inte varit med i EU? Om det nu hade varit bra? Skulle en nationell lagstiftning för kemikalier ha lett till att de rödgröna reglerat mindre eller att en alliansregering ställt lägre krav? Hade en mångfald av olika kemikalielagstiftningar inom hela EU varit enklare och säkrare samt mindre byråkratiskt?

Får vi mer eller mindre byråkrati, mer eller mindre marknad, mer eller mindre konkurrens och näringsfrihet med vänsterpartists partiledare Jonas Sjöstedt i baksätet, vice statsminister Åsa Romson i framsätet tillsammans med

Gabriel Wikström som fohhälso-, sjukvårds- och idrottsminister? Är det någon som upplever att dessa tre, för att bara ta några namn, agerar för att förenkla och avreglera?

Vad får så många att tro att de regeringar och politiker som en gång byggde upp världens största Socialstyrelse, världens största Skolöverstyrelse och världens krångligaste bygglagstiftning skulle vara ett paradiset för avreglering och frånvarande byråkrati? Hur kan man på fullt allvar om man lever i ett land där Ilmar Reepalu utreder om välfärdsföretag ska tillåtas gå med vinst, där Anders Sundström utreder när Bromma flygplats ska läggas ner och regeringen har ett otal utredningar om hur mediaföretagen ska styras, filmindustrin regleras, barnfamiljer regleras och styrelser kvoterats?

Vad får en del borgerliga debattörer, liberala skribenter och näringslivsföreträdare att tro att en rödgrön regering hade drivit avreglering och minskad byråkrati när Sverige redan i dag är ledande i byråkrati? Om det funnits en olympiad för byråkrater och regleringsivriga politiker hade Sverige kunnat skicka ett lag med vinnarchanser och sannolikheten är stor att de hade fått möta det brittiska, franska och italienska laget i den avgörande finalen.

Storbritannien är faktiskt ledande när det gäller så kallad ”goldplating” det vill säga när nationella myndigheter dressar upp regleringar lite mer utifrån nationell iver att styra människors vardag.

För den som med förtjusning och beundran, som jag, betraktat och betraktar Storbritannien som ett land som mer än andra stått upp för Europas frihet, som förenar traditioner med en vilja att pröva nytt och en öppenhet inför världen är det samtidigt svårt att inte se att bakom de tunga traditionerna och det historiska arvet finns ett samhälle som tyngs av sin egen byråkrati mer än något annat.

Det är inte EU som gjort att Storbritannien har en lång rad semi-offentliga institutioner som bortom parlamentets kontroll reglerar och styr. Storbritanniens ledamöter i Europaparlamentet är till skillnad från överhusets ledamöter valda och de är till skillnad från underhuset valda med en proportionalitet som speglar väljarkårens vilja.

Storbritannien är inte mindre demokrati för det. Det är ett system av maktbalans och kontroll men också tydliga maktskiften som leder till en levande demokrati. Personval i enmansvalkretsar har en funktion men också konsekvenser för representationen. Min poäng är att de som i Storbritannien hävdar att EU ger mindre demokratisk kontroll, mindre öppenhet och detaljreglerande beslut inte ser bortom den väv av tradition som format ett förtjusande men också inspirerande land.

Utanför EU skulle Storbritannien likväl vara en del av Europa och en del av europeisk ekonomi. Men de skulle vara utan möjlighet att vara med och lagstifta om det gemensamma.

Visst skulle de kunna ha sina egna regler för livsmedel och för kemikalier med mera. Och stickkontakterna skulle med säkerhet bli de egna gamla. Men det skulle slå mot brittisk livsmedels- och kemikalieindustri.

På vilket sätt Storbritannien skulle må bättre av att fragmentera in sig själv i ett litet hörn av egna regleringar och en egen marknad när man i dag har sin allra största export inom den gemensamma marknaden just på grund av att den är gemensam har jag inte hört någon berätta.

Men skulle Storbritannien ha ett avtal som Norge? Innanför marknaden men utanför besluten. Eller som Schweiz utan beslut och utanför gemenskapen. Eller ett frihandelsavtal med Kanada som tagit år att få till stånd och som inte innebär en gemensam marknad. Ska man hänga på frihandelsavtalet mellan EU och USA tvingas man följa EU-lagstiftning och förhandlingsresultatet.

Det finns de som i den brittiska liksom i den svenska debatten menar att det finns en liberal och marknadsekonomisk vitalitet i att lämna den gemensamma marknaden. Den uppfattningen får sin första smäll när man lämnar, den andra smällen när stora företag väljer att fortsatt vara inne i EU genom att flytta och den tredje dagen den dag då Jeremy Corbyn blir premiärminister.

De får glädja sig med Putin, eller så är det dags att vakna upp i det som är verkligheten 2016.

Samma krav måste vi ställa på debatten i Sverige och föreställningen som en del hyser att det vore bra att lämna för att byråkratin skulle bli mindre. Förutom att byråkrati inte är det stora hotet i den värld vi lever i 2016 är det inte så att byråkrati kommer just från Bryssel.

I Sverige har vi rätt stor enighet om att ha högre krav på djurhållning än resten av EU, men utan EU hade våra konkurrentländer till stor del haft lägre krav än de gemensamma reglerna nu ställer. Det innebär att vi kan ha en gemensam marknad för livsmedel och att den håller garanterade värden. Men det är inte EU som driver upp kraven. Sverige har på bred front gjort det inom EU samtidigt som vi i Sverige själva har högre krav.

Genom den inre marknaden, eller den gemensamma marknaden, har vi inte bara avreglerat och öppnat upp, minskat ett otal nationella byråkratier och regelverk till förmån för de gemensamma samtidigt som mycket återstår. Tjänstesektorn måste bli mer av inre marknad. Lagstiftningen inom områden som copyright, intellektuella rättigheter, konsumentskydd och momshantering kräver reformer som underlättar för det gränslösa vi redan lever i.

I den nordisk-baltiska ekonomin har vi sett hur avreglering och gemensamma regler har gett en ekonomisk integration som ger styrka och ökad handel, med energimarknader, finansmarknader, försäkringssektor, media och skogsindustri. I den nordisk-baltiska ekonomin ser vi också ett av världens mest konkurrenskraftiga ekonomiska kluster, där de baltiska staterna vinner på integrationen liksom de nordiska och där det sammantagna blir ett tillväxtområde som ofta glöms bort i den europeiska krisdebatten.

Finland har i dag visserligen problem och de baltiska staterna hade betydande problem när krisen var som mest akut. Men de visade att de genom reformer, besparingar och en ansvarsfull budgetpolitik kunde vända utvecklingen. De tillhör i dag de mest snabbväxande ekonomierna i EU. Det är bra för dem och det är bra för oss.

Det är på den vägen vi behöver utveckla den europeiska ekonomin som helhet; I varje land utifrån sina egna förutsättningar men gemensamt för den inre marknaden och vår gemensamma konkurrenskraft. Vi har uppnått mycket. Vi är i dag världens största ekonomi men än så länge inte den största marknaden. Vi har mycket att göra och vi kan bara göra det gemensamt.

Så är det i Europa 2016.

Inre marknad för välstånd och politisk kraft

Utan EU skulle vi inte ha haft en gemensam marknad. Vi skulle inte ha haft en gemensam handelspolitik som lett till att tullar i hela EU har sänkts. Vi hade varit utan en gemensam konkurrenspolitik som motverkar marknadsmissbruk och statsstöd som snedvrider marknaden. Vi hade inte haft en gemensam miljöpolitik eller klimatpolitik, eller fiskepolitik, eller energimarknad, eller lagar som underlättar för banker att bedriva verksamheter över gränserna. Vi hade inte haft en fri rörlighet för varor, tjänster, kapital och människor. Vi hade inte haft en gemensam järnvägspolitik som binder samman vår infrastruktur, vi hade inte haft en politik för att binda samman våra nätverk av vägar, sjötransporter, gas, el, eller vår mobiltelefoni och den digitala ekonomin. Vi hade inte haft en gemensam forskningspolitik som lyfter det bästa ur den europeiska forskningen och vi hade inte haft ett europeiskt forskningssamhälle som höjer vår förmåga i den globala världen. Vi hade inte haft en gemensam grannskapspolitik som bidrar till stabilitet i vår omvärld. Vi hade inte haft en utvidgningspolitik

som bidragit till att transformera tidigare diktaturer och planeekonomier till rättsstater och en del av den gemensamma marknaden.

Estland skulle stå ensamt. Sverige skulle stå ensamt. Polen skulle sakna förankring i det gemensamma. Frankrike skulle agera självt. Tyskland skulle dominera. Storbritannien skulle vara avskilt från de andra. Italien skulle vara för sig självt. Ja, vad skulle vi vinna på detta? Inte mer beslutanderätt eftersom de gemensamma besluten handlar om frågor som inte ens Tyskland själva kan bestämma över. Nationalstaten är för liten för att hantera den globala ekonomins förutsättningar.

För de främlingsfientliga, för de nationalistiska krafterna, för socialister som vill reglera, för Putin och för Europas fiender, och de är som sagt många, skulle allt detta däremot vara bra. För dem handlar nämligen den politiska logiken om att styra över människors liv och då vill man antingen hålla människor utanför eller innanför det egna ramverket för samhället.

Men för den europeiska ekonomin, säkerheten, stabiliteten, rättssäkerheten, friheten och den gemensamma styrkan i världen skulle det vara dåligt.

Och mot denna verklighet; vad är det som gör det så skojigt och förment intellektuellt uppfriskande att Storbritannien skulle gå sin egen väg dominerat av dem som vill sätta nya gränser, styrt och lett av politiker som Farage och Corbyn som båda är Putinförståare, eller av Boris Johnson som inte lyckas få ett enda exempel på europeisk byråkrati rätt utan bara upprepar falska skrönor?

På vilket sätt skulle Sverige eller något annat land vinna på att vi inte längre har en gemensam marknad men 28 olika som definierar sig själva i sin egenhet och i protektionism? På vilket sätt skulle verklighetens faror bli mindre för att Europas länder går sin egen väg?

För min del är det bättre att jordgubbarna är reglerade, vilket de inte är, än att freden, säkerheten och öppenheten hotas i en tid då farorna är större än någonsin. Allra bäst är om vi kan äta italienska och spanska jordgubbar i väntan på de svenska. Blott Sverige svenska jordgubbar har men i Italien och Spanien finns det italienska och spanska som bidrar till den europeiska jordgubbsmarknaden!

Freden har vi i vilket fall som helst gemensamt så varför inte vara öppna för jordgubbar, bilar, kläder, ost, maskiner, rör, byggnadsmateriel, transportörer, miljöteknik, IT, telekom, kunskapsjänster, sjukvård, energi och allt annat som bildar en modern ekonomi.

Vi kan med början nu ta de nya stegen för att göra världens största ekonomi till världens mest dynamiska marknad, där vi är ledande när det gäller nyföretagande och start-ups, där småföretag lätt får tillgång till hela Europa och

där våra globala ledare kan ha sin självklara hemvist i en öppen ekonomi som blir till ett centrum för den globala.

De möjligheter som den europeiska ekonomin i dag erbjuder är redan större än för bara några decennier sedan men de möjligheter som en fördjupning av den inre marknaden ger är större än vad någon enskild nationell ekonomi kan uppbåda. Så ser det också ut i Europa 2016.

Det gäller inte minst den digitala ekonomin som ger Europa större möjligheter än andra delar av världen. Skälen är många.

För det första fungerar den digitala ekonomin som en spjutspets för att öppna upp den inre marknaden helt och hållet. Det är med digitaliseringen som vi kan göra världens största ekonomi till en dynamisk marknad med större möjligheter än någon annan i världen.

För det andra har Europa en telekomindustri och ett IT-företagande som tidigare har gett oss globalt ledarskap och som vi nu åter kan uppnå.

För det tredje innebär Europas 500 miljoner en marknad präglad av större efterfrågan och av mer kunskap än någon annan marknad i hela världen.

Digitaliseringen har slagit igenom med full kraft och skapat en ny tid och nya förutsättningar inom alla vårt samhälles områden. Nu handlar det inte längre om vi ska vara ledande när det gäller telekom, digitala tjänster utan hur vår ekonomi ska kunna vara ledande med digitaliseringen som bas.

Med utvecklingen av 3G mobiltelefoni inleddes en modernisering, där europeisk telekomsektor blev globalt ledande med företag som Ericsson, Nokia, Siemens och Alcatel.

Med 4G inleddes en digitalisering av tjänster bortom det som var den mobila telefonin. Vi såg den mycket snabba utvecklingen av appar, som i själva verket är en länk ut till den ekonomiska verkligheten och nya tjänster. Vi fick en digital sektor där Europa tappade ledningen och där USA dominerar genom allt ifrån Apple, Facebook till Google och en lång rad andra plattformar som påverkar ekonomins grundläggande förutsättningar.

Ett litet exempel på detta är Uber men begreppet Uberisering gäller något vidare, nämligen omedelbara mötesplatser för både utbud och efterfrågan som förändrar konkurrensvillkor för transporter, hotell, hantverk och en lång rad andra tjänster, och i förlängningen även välfärdstjänster.

Med 5G kommer nästa steg som kommer att sätta tryck i denna förändring. Då blir det digitala det normala och då får vi den fulla industrialiseringen av dessa tjänster. "Internet of things" blir "Internet of everything", maskin till maskin och pryl till pryl. Hamnar vi efter här hamnar vi efter som samhälle när det gäller välfärd, tillväxt och nya jobb.

Sjukvård och hemtjänst, övervakning och stöd till sjuka eller äldre, pedagogiska stöd till elever eller anställda i livslångt lärande, förarlösa fordon, full tillgång till samhällsservice i glesbygd, industriell utveckling, energidistribution, trafikstyrning och en oinskränkt tillgång till den globala marknaden oavsett var i Sverige vi befinner oss.

För Europa kan gemensamma steg göra att världens största ekonomi blir till världens mest konkurrenskraftiga digitala marknad och ingen kan vinna mer på detta än Sverige eftersom vi redan i dag är ledande.

Det är därför jag driver att vi ska öppna upp för mer spektrum som ger större förutsättningar för mobilt bredband, som är avgörande och drivande för utvecklingen av nya tjänster och för en ekonomi som tar ledningen i 5G, samtidigt som vi bör öppna upp för operatörer som verkar i hela EU med paneuropeiska tjänster, att vi ska riva de hinder som ger oss 28 nationella marknader för mobiltelefoni, att vi ska se till att underlätta för utläggningen av optisk fiber som ger högre hastigheter och större kapacitet och att vi ska använda EU-strukturfonder och fonder för infrastruktur till att underlätta för den snabba utbyggnaden där de kommersiella investeringarna inte räcker till.

Vi kan bestämma oss för att bli ledande och det ligger inom räckhåll för de politiska beslut vi kan fatta att vi därför skapar oss de bästa möjliga förutsättningarna för europeiskt näringsliv att ta täten. Det finns sannolikt inga beslut som mer kan stärka tillväxten och europeisk ekonomi än de vi kan fatta gemensamt för att göra EU till världens ledande digitala marknad.

Det är ytterligare en bild av Europa 2016.

Frihandel mellan världens största ekonomier och demokratier

Ett investerings- och frihandelsavtal mellan EU och USA skulle förena världens två största ekonomier och de i särklass viktigaste demokratierna. Det är en historisk möjlighet.

Genom ett avtal kommer den globala frihandeln att öka. Den välståndsutveckling som har följt i spåren av den frihandel som vuxit fram sedan 1980-talet har fyrdubblat mängden människor som i dag lever i relativt välstånd. Världen har gått ifrån en miljard människor som i mitten på 1980-talet levde i välstånd till mer än 4 miljarder. Milleniemålet för att bekämpa fattigdomen har uppnåtts i förtid. Fattigdom ser vi överallt men sanningen är också att den som ett globalt fenomen i land efter land har kunnat besegras som ett regionalt eller ödesbestämt tillstånd.

Det ökade välståndet innebär inte bara materiell standard. Det innebär att fler barn kan gå till skola, somna mätta och få sjukvård dagen därpå om det behövs. Det innebär ytterligare en annan sak.

Fler länder kan med det utvecklade välståndet också ta steget ut på den globala marknaden och erbjuda varor och tjänster genom sina medborgares arbete och sitt företagande. Den snabba välståndsutvecklingen har redan lett till att vi i världen har fler mobila telefonabonnemang än människor. Det är ett uttryck inte bara för deras välstånd utan också för deras möjlighet till delaktighet och konkurrens i den internationella ekonomin.

Denna utveckling kommer att fortsätta. Den globala ekonomiska tillväxten har i dag sin största tyngd utanför både Europa och USA. Det innebär att protektionister i dessa delar av världen, när de vill stänga gränser för att förment skydda sina egna företag, inte stänger ute konkurrens utan stänger sig själva ute från den globala ekonomins snabba utveckling.

Ett investerings- och frihandelsavtal mellan EU och USA kommer att bli en standard för den globala ekonomins utveckling och krav på produkter av det enkla skälet att dessa två ekonomier har en sådan betydelse gentemot världen i sin helhet. Det innebär att dessa två kunskapsekonomier kan bidra till en global ekonomisk utveckling präglad av förnyelse, innovationer och standarder som bidrar till mer tillväxt för alla.

Det innebär också en styrkemanifestation för demokratiska krafter och för det öppna samhället. Den sammanlagda transatlantiska ekonomin är mer än fyra gånger större än den kinesiska och 20 gånger större än den ryska.

Det ger en kraft och en helhet att möta de geopolitiska utmaningar som handlar om ekonomisk och politisk styrka och inte bara militär förmåga. När det gäller alla de hot och åtgärder som handlar om att med politik och ekonomiska påtryckningar utöva inflytande eller skapa press på andra länder har de två viktigaste demokratierna i världen en ekonomisk makt att leda och att stå emot provokationer som ingen annan har. De kan också genom ekonomiskt ledarskap skapa en attraktion och gravitation som stärker demokratin och rättsstatens ideal.

Det är något som vi kan lägga en grund för 2016.

Dynamiska finansmarknader bygger på stabilitet

Det är inte bristen på regleringar som skapar en ökad oro för banker runt om i Europa utan bristen på tillväxt. Ett problem med den lagstiftning som vi har sett sedan den finansiella krisen bröt ut 2008 är att den utformats som om den finansiella sektorn var en ekonomi för sig, skild från den så kallade reala ekonomins verklighet och dess behov av investeringar. Så är det inte och det är detta vi nu ser i de framväxande problemen i den europeiska banksektorn.

De nya kapitaltäckningskraven som lagstiftades byggde på internationella krav och var viktiga för att slå fast en grundläggande trygghet i banksystemet.

Den gemensamma EU-lagstiftningen för hantering av bankkriser – som jag var ansvarig för i Europaparlamentet och i förhandlingarna med regeringarna – innebär att tydligt krav på att ägare och finansärer av banker ska ta risken för sitt eget kapital när en bank går dåligt och måste avvecklas.

Det skapar två viktiga trygghetsfaktorer. För det första att var och en som äger eller investerar i banker löper en risk som tvingar fram en ökad tillsyn och kontroll på marknadens villkor över banker. För det andra att bankers kapitaltäckning anpassas, oavsett lagstiftning, till de nivåer som marknadens aktörer kräver för den riskbild som präglar banken.

Detta ger banksystemet en robusthet som inte fanns tidigare men löser inte problem som uppstår vid stigande tillgångsvärden, låg tillväxt och därefter fallande tillgångsvärden. Ingen banklagstiftning kan skydda oss mot det som följer av stora samhällsekonomiska obalanser. Systemriskerna finns nämligen både inom och utom den finansiella sektorn.

Det kan vara en bank som är för svag och som inte kan avvecklas utan konsekvenser för banksystemet i övrigt. Där har lagstiftningen om kapitaltäckning och om bankkrishantering skapat en större robusthet.

Men det kan också vara bristen på nya investeringar och lån som kan finansiera dessa. Ju mer underinvesterad en ekonomi är desto större risker för den finansiella stabiliteten, antingen genom dåliga lån eller genom växande underskott.

Det är av detta och andra skäl som jag som Europaparlamentets rapportör motsatt mig en lagstiftning om att klyva stora universalbanker och separera trading och investment från vanlig insättningsverksamhet. För det första har de universella bankerna klarat kriser bättre eftersom de står på flera ben. För det andra innebär trading, investmentverksamhet och värdepapperisering att utlåningsrisker sprids. För det tredje blir bankkrishanteringen svårare att genomföra i rena insättningsbanker om man direkt måste låta sparare istället för investerare ta förlusterna.

En separation skulle tvinga Europas stora affärsbanker att minska investeringsverksamhet, likviditets- och marknadsverksamhet. Precis det vi behöver mer av. Det skulle motverka ekonomisk tillväxt och hota finansiell stabilitet.

Därför har jag förändrat förslaget så att det fokuserar på risker istället för på bankers storlek och olika verksamheter, om tradingen är så stor och av en sådan riskprofil att den i sig skapar systemrisker. Det blir upp till den ansvariga myndigheten att pröva dessa risker och de åtgärder som eventuellt krävs. Det är viktigt för den finansiella stabiliteten och för de investeringar europeisk ekonomi behöver.

Vi har tidigare fått igenom en banklagstiftning som ställer ökade krav på bankers kapitaltäckning liksom på hur vi ska hantera banker i kris utan att kostnaden faller på skattebetalarna. Det senare var en lagstiftning som jag ansvarade för och drev igenom i parlamentet och i förhandlingar med rådet (medlemsländerna). Det har gett oss stabilare banker och en finansiell marknad som är och kommer vara mer känslig inför de risker som bankledningar tar och bör ta, liksom de risker man inte bör ta. Banker som medvetet och ansvarsfullt tar större risker kommer att behöva mer kapital, på grund av att marknaden kommer att kräva det. Banker som tar felaktiga eller ansvarslösa risker kommer finna att de får svårt att finansiera sig på marknaden.

Vi har nu grunden för en stabil och välfungerande europeisk finansmarknad. En bättre tillsyn, högre kapitalkrav, större trygghet för insättare och stabilare förutsättningar för medlemsstaterna när en bank hamnar i kris.

Det är viktigt, för vi kommer att möta nya finansiella kriser. Skillnaden mellan socialistiskt styrda ekonomier eller planekonomier och marknadsekonomier är att planekonomierna är i en ständig kris som man aldrig kommer ur medan marknadsekonomierna är i en ständig tillväxt som avbryts av kriser som man kommer ur. Den viktiga frågan är hur snabbt man kommer ur de kriser som följer av överinvesteringar, finansbubblor, svag tillväxt eller vikande konkurrenskraft. De slår alltid igenom i den finansiella sektorn eftersom det är där ekonomins tillgångar och skulder finns.

Nu är främsta problemet inte lagstiftningen för bankerna utan den ekonomiska politik som ger finans- och kapitalmarknader en stabil miljö av tillväxt, investeringar och jobb. Nästa ekonomiska kris kommer tyvärr komma på grund av en medveten politik som tar sig uttryck i en kombination av billiga pengar, med negativa räntor som ett tydligt exempel, och frånvaron av reformer för investeringar och konkurrenskraft.

Det leder till växande tillgångsvärden och för lite reala investeringar, vilket i sin tur gör investeringar i fastigheter och tillgångar mer lönsamma än i företag. Det var precis detta som hände i den irländska och i den spanska ekonomin, som från början hade stabila offentliga finanser men som ändå lyckades undergräva dessa genom en utveckling av detta slag.

Då förlorar vi både tillväxt och framtida konkurrenskraft samtidigt som bubblor spricker när skillnaden mellan tillväxten i ekonomin och tillväxten i tillgångsvärden som fastigheter blir för stor.

En politik för jobb i hela Europa

Många länder har i praktiken undvikit eller skjutit på framtiden strukturella reformer för tillväxt i förhoppningen att låga räntor, ökade offentliga utgifter med högre underskott och högre inflation skulle lösa problemen. Det är en ekonomisk politik som är alkemisk, som tror att man får mer pengar genom att göra av med pengar man inte har.

Och vi ser resultaten i en lång rad av länder som inte har reformerat och som har undvikit budgetkonsolideringens svåra beslut. Det är nämligen politiskt lättare att inte göra något och vänta på arbetslösheten och den ekonomiska krisen än att göra något för att få som resultat växande jobb och investeringar. Det är tyvärr ofta så att problemen med arbetslösheten och de stora utskotten

faller på en annan regering som får ta de svåra besluten samtidigt som de svåra besluten aldrig ger omedelbart resultat. En bidragshöjning får du i idag medan underskotten och arbetslösheten kommer senare, en arbetsmarknadsreform får du kritik för i dag medan jobben kommer i morgon.

Nu måste Europa lämna tron på billiga pengar, negativa räntor och stimulans genom underskott. I en värld av växande konkurrens och ökat utbud av varor och tjänster, som genom konkurrens och nya teknologier blir allt billigare, är tron på att få fart på ekonomin genom inflation och högre priser gammaldags, för att uttrycka det som snällast.

Vi har väldiga möjligheter till tillväxt och investeringar om vi nu vänder fokus till att fördjupa hela den stora marknad som EU är och gör den till inte bara världens största ekonomi utan också den mest ledande marknaden.

Det som vi nu behöver göra är att öppna upp för fungerande kapitalmarknader och mindre men gemensamma regleringar som ger öppenhet och konkurrens samtidigt som vi sänker skatter.

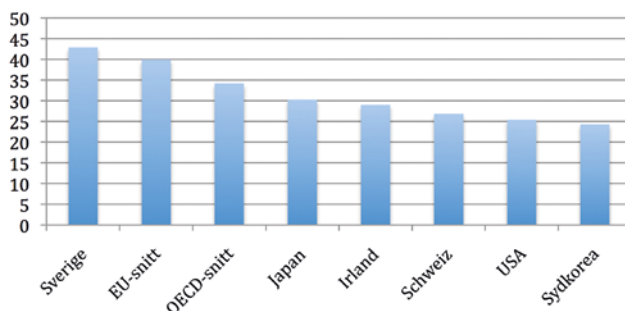
Vi behöver reformera arbetsmarknader och göra det lättare att anställa. Vi måste bejaka rörligheten på arbetsmarknaden. Vi måste göra det lättare att starta företag i hela EU. Vi behöver reformera nationella bostadsmarknader, inte minst i Sverige. Underlätta för innovationer och för investeringar. Se till att vi blir ledande i utbyggnaden av den nya digitala ekonomin. Gör så att det är här som företag, människor och samhället i sin helhet moderniseras genom 5G och genom en öppen marknad. Vi måste också i varje medlemsstat hantera det problem som kanske är mest hindrande för investeringar, konkurrenskraft och tillväxt i den europeiska ekonomin. Det handlar om att vi har ett långt mycket högre skattetryck än i någon annan del av ekonomin samtidigt som vi har stora obalanser i våra offentliga finanser.

Europa, eller EU, har i genomsnitt ett skattetryck på 39,9 procent, vilket är 10-15 procentenheter högre än våra viktigaste konkurrerande ekonomier. De länder som i EU har det lägsta skattetrycket har likväl högre skattetryck än dessa konkurrenter. Irland, som har lägst skattetryck i EU, ligger högre än såväl Schweiz och Sydkorea som USA.

Det väsentligt högre skattetrycket påverkar både konkurrenskraft och lönsamhet. Det innebär självfallet i sin tur mindre investeringar och mindre lönsamhet i dem som görs.

Europas ekonomier måste nu, om vi ska attrahera kapital och få fart på investeringar - som ger tillväxt och ökad konkurrenskraft - genomföra en politik som ger både budgetkonsolidering, budgetprioriteringar samt lägre skatter på jobb, företagande och investeringar.

Skattetryck*, procent, 2013

Källa: OECD. * Totala skatteintäkter som andel av BNP.

Det leder inte till lägre skatteintäkter utan till fler jobb och företag som betalar skatt och fler investeringar som ger nya jobb och företag.

Det är genom att öppna upp för den fria handeln med vår omvärld, genom att utveckla en transatlantisk ekonomi, genom att fördjupa den inre marknaden och genom att riva hinder för ekonomiskt samarbete och utveckling som vi med full kraft kan angripa den europeiska arbetslösheten.

Vi kommer aldrig kunna skapa framtidens jobb om vi sitter fast i gårdagens strukturer. Vi kommer aldrig kunna utveckla de bästa företagen med de nya jobben om vi inte låter den europeiska marknaden bli en bas för fler att växa i. Ju mer attraktivt vi kan göra det att investera i Europa desto fler investeringar och jobb kommer vi att få.

En friare och starkare europeisk union

De gemensamma besluten i EU vill jag göra ständigt bättre, liksom i Sverige, men oavsett hur väl jag och andra lyckas med det är det bättre med gemensamma lagar, en gemensam marknad, en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik och gemensamt ansvarstagande för miljö, klimat och rättsstat.

Vi har ett ansvar för att föra en politik som motverkar rysk aggression och inflytandepolitik på europeiska länder, inte minst i det nordiska området. Det handlar om mycket mer än om militärt försvar. Det handlar om ekonomisk kraft och förmåga, förmåga att hålla samman och politisk vilja att dra en gräns för vad som är acceptabelt. Utan Storbritannien med dess tradition av utrikes- och säkerhetspolitik skulle det vara svårare.

Ett Europa som vänder Ukraina ryggen, vilket en liten del av den holländska väljarkåren gjorde på uppmaning av de extrema partierna till vänster och till höger, sviker inte bara människor som vill ha mer frihet och rättsstat utan också en grundläggande förutsättning för fred. För länder som Estland, Lettland och Litauen är medlemskapet i EU en avgörande komponent för frihet, säkerhet och fred. Deras frihet, säkerhet och fred är i sin tur avgörande för vår.

Vi kan och bör ge vårt stöd för demokratisk utveckling i alla de länder som är en del av EU:s och Europas grannskap. Alternativet är att de kommer under ett allt starkare inflytande av en politik och en ekonomi som underminerar demokrati och rättsstat och som banar vägen för nationalism och en politik där makt går före rätt. Vi kan göra det tillsammans, men inte om länder i Europa väljer att gå sin egen väg.

Vi kan överbrygga och motverka alla de skillnader och motsättningar som finns som en följd av historiens motsättningar och konflikter, på den gemensamma bas som historien samtidigt har format. Det leder inte till en problemfri tillvaro vare sig i dag eller i morgon eftersom mänskliga samhällen och den värld vi lever i är vare sig problemfria eller utan motsättningar. Men det ger oss en möjlighet att hantera skillnader och utveckla de bästa i det gemensamma. Men framförallt kan vi därmed möta utmaningarna inom ramen för gemensamma institutioner som är ett uttryck för de värderingar som gör oss till fria samhällen och fria människor.

I den värld vi lever i behöver vi den gemenskapen och starkast möjliga gemensamma institutioner för demokrati och öppna samhällen. Utan dessa skulle vi vara bara, för att ta några exempel, ett Estland, ett Lettland, ett Litauen, ett Polen, ett Danmark, ett Sverige, ett Tyskland eller ett Storbritannien. Fantastiska länder, med möjligheter och med svagheter liksom hot både utifrån och inifrån de krafter som har andra värderingar.

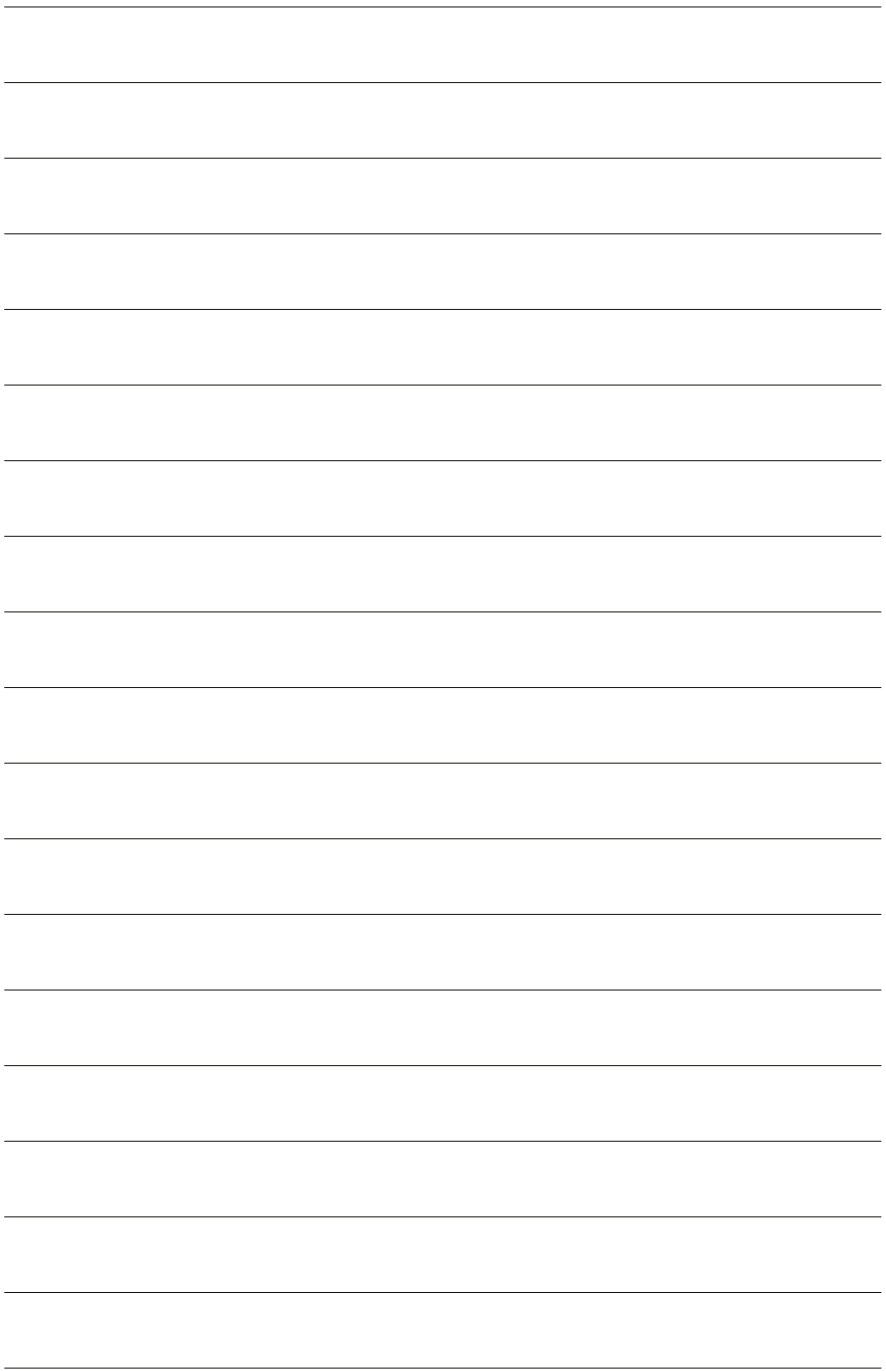
Tillsammans är vi 500 miljoner. Sverige, Danmark, Finland, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Tyskland, Tjeckien, Slovakien, Ungern, Slovenien, Rumänien, Bulgarien, Kroatien, Italien, Spanien, Grekland, Portugal, Luxemburg, Nederländerna, Belgien, Frankrike, Österrike, Storbritannien, Irland, Cypern, Malta.

Vi har grannar som plågats av konflikter och krig i modern tid men som nu vill bryta upp från detta för att även där göra krig omöjligt i framtiden, nämligen länderna på Balkan som vill in i en gemensam rättsordning för öppenhet och fred, som förenar dessa länder och som i dag gör dem till kandidatländer med fokus på att lägga europeisk lag som grund för sina samhällen: Serbien, Montenegro, Makedonien, Bosnien-Hercegovina och Albanien, liksom det

vi kallar vårt östra grannskap som söker sig till att vara en del av en öppen europeisk ekonomi och samverkan: Ukraina som plågas av ockupation och rysk krigföring, Moldavien som utsätts för destabilisering och som har rysk trupp i landet, Armenien och Azerbajdzjan som är i en djup konflikt, Vitryssland som är ett land i grått förtryck och fattigdom, Georgien som vill vara ett land i väst men som tvingas leva med ryska trupper och ockupation av Sydossetien och Abchazien, och de stabila länderna som likväl behöver Europa: Island, Norge och Lichtenstein som alla ingår i vårt gemensamma ekonomiska samarbetsområde och den gemensamma marknaden.

Vi kan vända ryggen till dem alla. Då förlorar våra institutioner sin kraft när det gäller att bidra till deras fredliga utveckling. Kriget kan alltför lätt bli till den nya ordningen. Vi ser det på Kaukasus och mellan armenier och azerbajdzjaner och vi har sett det på Balkan. Vi kan låta demokratins och rättsstatens fiender vinna terräng men det kommer inte lämna oss oberörda för i den värld vi lever finns det inga gränser som skyddar oss mot korruption och påtryckningspolitik annat än vår egen styrka och ekonomiska kraft. Och ytterst är självfallet det våld och den terror detta kan föda ett hot även mot oss själva.

Vi kan vara en stark union gentemot alla dem och vår omvärld, vi kan vara en stark union för var och en av oss och vi kan vara en stark union som gör vår ekonomi ledande och våra idéer starka. Så ser det ut i världen 2016. Det är dags att vi alla vaknar upp och ser vad det handlar om.

”Det är dags för oss att vakna upp och se vad samarbetet mellan europeiska stater i EU handlar om. En gång bildat för att göra krig omöjligt, för att göra säkerheten större och för att öka vår förståelse och öppenhet gentemot varandra. I dag nödvändigt av just dessa skäl.”

Gunnar Hökmark är Europaparlamentariker för Moderaterna sedan 2004. Gunnar Hökmark är i dag ledamot av det ekonomiska utskottet, industriutskottet och skatteutskottet. Gunnar Hökmark har tidigare varit partisekreterare och ekonomisk-politisk talesperson för Moderaterna.

ISBN 978-91-982900-1-1

